

Красу заплітає заплоч



...По-материнськи теплий погляд Діви Марії, здається, пронизує самісіньке серце, заворожує. Мимоволі уста шепочуть предковичну молитву Матері Всевишнього Сина Божого Ісуса Христа. Руки тягнуться до образу. А він, образ, вигаптуваний... нитками на полотні. Хіба можна торкатися білосніжного-білосніжного полотна, що віддає кришталевою білизною, а посеред — образ Всевишньої Матері Богородиці? Або ось вишита дівчинка з квітами, ніби живі всі, чи жінка з кошенятами, що ось-ось занявкють, підігнувши хвостики, до господині? Хіба можна передати красу барвистою заплоччю? Виходить, можна! І підвладно це справжнісінькій майстрині, неперевершеній чарівниці Надії Потапович. Звичайнісінькій жінці, яка має золоті руки, багатющу фантазію та непереборне бажання творити красу докільля нитками. Вона, повірте, чує і бачить серцем веселкове розмаїття, бо так тонко передати той чи інший нюанс, перехід барв може тільки справжній художник. Такою і є Надія.

Художниця. Чарівниця. Вправно заплітає заплоччю навколишній світ ось уже чимало часу. Скільки себе пам'ятає, стільки вишиває, спочатку в початкових класах: серветки, кутники, доріжки. А пішло, все від мами, яка у вільний час бралася за полотно, мережила його нитками. Сиділи удвох, ніби чарували. Спостерігаючи за захопленням молодшої дочки, яку «слухали» голка з ниткою, схвильовано підтримувала, підказувала.

Дівчина повнилася гордістю: мама в неї така хороша майстриня, тож і сама хотіла так майстерно володіти голкою. І оволоділа! Зі шкільних подруг хіба що Тетяна Сухарева знала про друге незвичне заняття Надії. Як залюбки майстерно вона творила! Хрестик до хрестика — і випорхував метелик... Яке то було щастя, коли мала час зайнятися улюбленою справою! Майже 90 картин (інакше не назвати ті творіння-вишивки) зберігають тепло Надіїних рук, слухняних трудівників-пальців, що, не знаючи втоми, втілюють мрії господині в неперевершені мальовничі шедеври. Талант! Знала б матуся (півтора року, як відійшла рідненька у вічність), яку чудову вишивку в її пам'ять вигаптувала Надія: легкокрила лебідка здійнялася до піднебесся, ніби стрілою продираючи простір. Виконала цю роботу в пастельних тонах. Довго підшукувала прощальні слова й нарешті знайшла... Так щось-му захопленню завдячує мамочці — так любовно називає неньку Надя. От що значить дочірня відданість.

А серйозно почалося все, пригадує майстриня, у 80-ті роки з Олімпійського Мишка, що символізував Олімпіаду в Москві. Продовжувала вишивати далі, дивуючи оригінальними речами, що виходили з-під вправних рук Надюші. Родина жила скромно. Дівчина, закінчивши Рівненський кооперативний технікум, працювала на міжрайбазі, а у

вільний час завжди бралася за голку. Душа співала.

Вийшла заміж. Чоловікові подобалося захоплення дружини. Подумки навіть пишався. А Надя настільки захопилася, що де бувала, скрізь шукала схеми, підбирала нитки. Журнал «Бурда» й інші, привезені з Польщі, стали настільною книгою рукодільниці. Які сюжети! Мчать замилені коні, рвуться вкриті сивою пеленою хижаків-вовків, у своїй гордій величі марширує смугастий тигр, левиця й левеня. А гейші? Наче богині з розкосими чорними вуглинами-очима, не відірвати очей від казкових ельфів. Окрему серію продовжують святі — за величезною вишитою Дівою Марією Надія виконала Миколая Чудотворця, Георгія Побідоносця... Дві вигаптувані ікони Ісуса та Божої Матері подарувала Свято-Покровському храму, що розташований по вулиці Ковельській у райцентрі. Усіх творів - кільканадцять десятків! Очі розбігаються! Яюсь братова, вчителька міської ЗОШ № 2 I-III ст. Раїса Потапович умовила показати роботи учнівській юні. Зробили виставку-презентацію. Школярі, більше дівчата, звичайно, не могли відірвати погляд. Напевно, не одна відтоді взяла голку й зайнялася вишиванням. А" Надю це захопило ще більше. Почала класифікувати свої роботи, їх уже побачили в Рівненському музеї на «Музейних гостинах», залишивши чудові відгуки. Зворушеними покидали виставку й відвідувачі місцевого музею, яку організувала завідувачка, заслужений працівник культури Раїса Тишкевич. А 8 Березня 2006 року майстриню Надію Потапович назвали Жінкою року...

- Знаєте, - жартома каже рукодільниця, — приходять вечір, попораю на кухні, чоловік з дочкою сідають біля телевізора, а я - за вишивання, фільми не дивлюся — слухаю. Адже вишивання для мене — радість, моє щастя, моя втіха. Був час, коли не працювала, то впродовж дня голка слухала мене. Яка вишивка найулюбленіша? Велика ікона Діви Марії з немовлям на руках. Нині захопили видатні майстри кіно, зокрема вишила портрет Марлен Дітріх, на часі - американська кінозірка Мерлін Монро... Не можу марно просидіти вечір.

її радує, що подеколи береться за полотно дочка Інна, випускниця Харківської юридичної академії. «Світ такий прекрасний, - каже Надія на закінчення зустрічі, - що не можу... Руки самі просяться до голки».

Тож хай і надалі натхнення та хист з Боим благословенням сприяють талановитій майстрині.

Раїса Бричкова